



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **M. B.**, zast. JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Šafaříkova 666, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje**, Hradec Králové, Ulrichovo nám. 810, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2012, čj. KRP-40857-2/ČJ-2011-0500OP, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2012, čj. KRP-40857-2/ČJ-2011-0500OP, se z r u š u j e a věc se mu v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení v částce 7.800,- Kč k rukám jeho zástupce JUDr. Ing. Jiřího Špeldy do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 3. 10. 2011, č. VS-733/2011, kterým bylo žalobci přiznáno odchodné ve výši 127.060,- Kč.

V jeho odůvodnění uvedl, že žalobci bylo přiznáno odchodné podle § 155 a § 156 odst. 1 a 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), ve výši 127.060,- Kč za výkon služby v trvání 15 roků. Odchodné bylo vypočteno z měsíčního služebního příjmu podle ustanovení § 166 odst. 1 téhož zákona, tj. z průměrného hrubého služebního příjmu za kalendářní rok 2010, přičemž bylo stanoveno jako čtyřnásobek měsíčního služebního příjmu.

Žalovaný přitom nevyhověl požadavku žalobce na nové přepočtení a doplacení všech odpracovaných přesčasových hodin od roku 2009 a následný přepočet výše odchodného. K tomu poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 16. 11. 2011, sp. zn. I. ÚS 20/09, v němž tento soud shledal, že ustanovení § 112 odst. 2 věta první a odst. 4 zákona o služebním poměru nejsou v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, tj. že nařízení o neplacených přesčasech není protiústavní. Pokud jde o nařizování služby přesčas žalovaný poukázal na ustanovení § 171 písm. h) zákona o služebním poměru, dle kterého se na toto nařízení služby přesčas nevztahuje řízení ve věcech služebního poměru, jedná se o rozhodnutí, které má povahu rozkazu vedoucího příslušníka, který plyne z potřeb služby. Je přitom stěžejí představitelné, aby při ochraně bezpečnosti osob, majetku, plnění úkolů podle trestního řádu a dalších úkolů na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti měl služební funkcionář podřízeným zdůvodňovat svoje rozkazy, a konzultovat s nimi jak a kolik hodin budou sloužit.

Žalovaný nesouhlasil ani s názorem, že by žalobce byl v důsledku převodu odsloužených přesčasových hodin do limitu 150 hodin poškozen chybou ve výpočtu průměrného měsíčního příjmu. Průměrný výdělek se zjišťuje z hrubé mzdy nebo platu zúčtovaného k výplatě v rozhodném období a odpracované doby v rozhodném období. Za odpracovanou dobu se považuje doba, za kterou zaměstnanci přísluší mzda nebo plat a za rozhodné období se považuje předchozí kalendářní čtvrtletí. Doba služby přesčas, která byla vykonána v rozsahu do 150 hodin a za kterou nepřísluší služební příjem, se do doby odpracované v rozhodném období nezapočítává.

K žalobcově poukazu na předtím podanou žádost o přepočtení a doplacení mzdy (služebního příjmu) žalovaný odkázal na již pravomocné rozhodnutí ze dne 12. 12. 2012, čj. KRP-43991-3/ČJ-2011-0500OP, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti nevyhovění této jeho žádosti.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Se stanovenou výší odchodného nesouhlasí s ohledem na nesprávné určení výchozí částky, ze které má být výše odchodného vypočtena. Namítá, že odchodné mu bylo přiznáno v nesprávné výši v důsledku chybného postupu žalovaného ve věci přepočtení a doplacení služebního příjmu za odpracované hodiny nad rámec základní doby služby v letech 2009 až 2011, doplacení služebního příjmu za dobu

čerpání přestávek ve službě v období od 1. 4. 2010 do 31. 12. 2010 a doplacení služebního příjmu za řádnou dovolenou za uvedené období.

Žalobce je toho názoru, že mu byly v období let 2009 až 2011 naplánovány služby přesčas v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o služebním poměru. Rozpor shledává zejména v neexistenci důležitého zájmu služby (tj. důvodu opravňujícího služebního funkcionáře službu nařídit) a v tom, že se jednalo o zajištění běžného výkonu služby v důsledku nedostatečného personálního obsazení služebního místa, nikoli o službu výjimečnou, jak požaduje zákon o služebním poměru. Absentuje i rozkaz k jejímu výkonu, neboť služba přesčas nebyla žalobci žádným způsobem nařízena. V souvislosti s tím pak byl žalobci chybně vypočten služební příjem, tudíž i výše odchodného, která se stanoví jako čtyřnásobek měsíčního služebního příjmu.

K dokreslení situace žalobce popsal i provoz pracoviště, na kterém byl zařazen. Nikdy zde nebyl vydán žádný rozkaz či nařízení ke stanovení výkonu služby přesčas, pokud ano, žalobci o tom není nic známo. Výkon služby byl vždy plánován tak, aby byl zajištěn pouze běžný provoz, nikoli pokryta výjimečná situace či důležitý zájem. Dle žalobce si služební funkcionář byl předem vědom, že u všech příslušníků na pracovišti bude k zajištění běžného výkonu služby ve velkém rozsahu využívat ustanovení § 54 zákona o služebním poměru a plánovat tak výkon služby nad základní dobu služby v týdnu do běžných směn. Je tak nesporné, že jediným důvodem k takovému plánování služby přesčas byl personální podstav na pracovišti, což není zákonným důvodem pro nařízení takové služby.

Žalobce upozornil rovněž na to, že u něho došlo ke snížení průměrného hodinového služebního příjmu, který představuje základ pro výpočet náhrady za dobu čerpání řádné dovolené, a to z důvodu naplánování v systému EKIS II vyššího fondu služby oproti základnímu. Pokud by byl výkon služby přesčas nařizován v souladu se zákonem, nedošlo by u něho k propadu hodinového průměru služebního příjmu a tím k vyplacení nižší náhrady za dobu čerpání dovolené. Dle žalobce docházelo i k takovým jevům, že řádná dovolená byla plánována zpětně do předem naplánovaného harmonogramu směn mezi odsloužené směny, na které připadaly dny volna tak, aby byl naplněn co nejvíce limit do 150 hodin a na další kalendářní rok byl převeden co nejmenší počet dnů řádné dovolené.

Dle žalobce se žalovaný nezaobíral ani skutečnou otázkou čerpání přestávek ve službě v roce 2010 na pracovišti žalobce, které byly plánovány v rozporu se zákonem. Žalobce namítal i to, že byla porušena rovnost mezi příslušníky bezpečnostního sboru, neboť služba nad rámec základní doby služby v týdnu byla nařízena jen několika policistům včetně žalobce.

Žalobce uzavřel, že je jednoznačné, že výkon služby nad základní dobu služby v týdnu byl v jeho případě naplánován v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o služebním poměru a z důvodů, které nejsou tímto předpisem připuštěny. Tím nutně došlo k chybnému přiznání výše odchodného, neboť žalobci měl být do příslušného výpočtu zahrnut odpovídající příjem.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že napadené rozhodnutí posuzovalo výši přiznaného odchodného i v návaznosti na žádost žalobce ze dne 9. 10. 2011 o přepočtení a doplacení mzdy, neboť tato žádost se týkala období, z něhož se vypočítává měsíční služební příjem pro účely stanovení výše výsluhových nároků. Služební poměr žalobce skončil dnem 30. 9. 2011 a rozhodným obdobím pro výpočet je rok 2010, resp. 2008 až 2010. Vydání napadeného rozhodnutí proto bylo vázáno na nabytí právní moci rozhodnutí ve věci žádosti žalobce ze dne 9. 10. 2011, tj. rozhodnutí ze dne 12. 12. 2011, čj. KRP-43991-3/ČJ-2011-0500OP, které nabylo právní moci dne 14. 12. 2011. Žalovaný připustil, že v letech 2009 až 2011 nebyla vždycky všechna služební místa na pracovišti žalobce obsazena, je však podstatné, že služební funkcionář odpovídá za činnost celého jím řízeného útvaru policie. Zákonem stanovené přesčasové hodiny v rozsahu 150 hodin museli odsloužit i jiní policisté. Operační pracoviště, kde byl žalobce zařazen, koordinuje operační činnosti při dohledu nad veřejným pořádkem a bezpečností, dopravou a zvláštními opatřeními v souladu s mezinárodními závazky a koordinuje opatření pro mimořádné události a krizové stavy. Dle žalovaného si proto nelze představit situaci, kdy by bylo operační pracoviště nečinné v důsledku nedostatečného obsazení. Jestliže tedy služební funkcionář za daného stavu nařizoval v operačním pracovišti službu přesčas, jednal v důležitém zájmu služby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, když účastníci svůj souhlas udělili způsobem předvídaným v ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

Z předloženého správního spisu a spisu předloženého v souběžně projednávané věci žalobce pod sp. zn. 30 Ad 3/2012 vyplynulo, že rozhodnutím ze dne 3. 10. 2011, č. VS-733/2011, bylo žalobci přiznáno odchodné ve výši 127.060,- Kč, které bylo vypočteno z měsíčního služebního příjmu dle ustanovení § 166 odst. 1 zákona o služebním poměru (tj. z průměrného hrubého služebního příjmu za rok 2010), který činil 31.765,- Kč. Odchodné pak činilo čtyřnásobek tohoto měsíčního služebního příjmu. S touto výší žalobce nesouhlasil a ještě před podáním odvolání proti tomuto rozhodnutí požádal dne 9. 10. 2011 o přepočítání a doplacení služebního příjmu za odpracované hodiny nad rámec základní doby služby v letech 2009 až 2011, doplacení služebního příjmu za dobu čerpání přestávek ve službě v období od 1. 4. 2010 do 31. 12. 2010 a doplacení služebního příjmu za řádnou dovolenou za uvedené období, a to z důvodu snížení čtvrtletních hodinových průměrů následkem průběžného nevykazování řádně odsloužených hodin v jednotlivých měsících. Této jeho žádosti nebylo vyhověno a odvolání proti tomu bylo zamítnuto rozhodnutím ze dne 12. 12. 2011, čj. KRP-43991-3/ČJ-2011-0500OP. Žalovaný vyčkal nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a následně rozhodl o odvolání proti přiznané výši odchodného právě s odkazem na toto rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti nevyhovění žádosti žalobce o přepočítání a doplacení služebního příjmu za odpracované hodiny nad rámec základní doby služby v letech

2009 až 2011. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že rozhodnutí ze dne 12. 12. 2011, čj. KRP-43991-3/ČJ-2011-0500OP, bylo rovněž napadeno žalobou u zdejšího krajského soudu a věc je vedena pod sp. zn. 30 Ad 3/2012.

Podstatou sporu v projednávané věci je posouzení správnosti postupu při nařizování služby nad rámec základní doby služby, resp. správnosti způsobu jejího plánování, vykazování a proplacení (v případech, kdy nejde o službu přesčas do 150 hodin v kalendářním roce nařízenou v důležitém zájmu služby ve smyslu ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru) u žalobce v předmětném období roku 2010, které je rozhodné pro výpočet výše odchodného.

Významnou otázkou je tak z pohledu žalobních (a předtím i odvolacích) námitek především otázka správnosti aplikace ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Nutno konstatovat, že touto otázkou se zabýval již i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku čj. 6 Ads 151/2011-126 (dostupný na www.nssoud.cz). Ve zmíněném rozsudku tento soud vyslovil, že stěžovatel (tj. krajské ředitelství Policie České republiky) si ustanovení § 54 odst. 1, dle kterého lze příslušníkovi v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce, ve spojitosti s § 201 téhož zákona a zákonem č. 273/2008 Sb. vyložil tak, že postup, kdy jsou odstraňovány překážky, které brání v plnění úkolů stanovených zákonem č. 273/2008 Sb., je postup v důležitém zájmu služby, přičemž není rozhodné, o jaké překážky se jedná a jak dlouhé mají trvání, neboť podstata je splnění právě těchto úkolů. S takovým výkladem platné právní úpravy se Nejvyšší správní soud neztotožnil a konstatoval, že „... předpoklad výjimečnosti služby přesčas vyplývá především ze skutečnosti, že zákonodárce její přípustnost podmínil existencí určitých zákonných podmínek, bez jejichž identifikace výkon služby přesčas nařídit nelze. Z toho, co stěžovatel uvádí, lze dovodit, že práci přesčas lze nařídit vždy, kdy je služebnímu funkcionáři známo, že výkon služby nebude možné zajistit s určitým počtem příslušníků v určitém časovém prostoru. S tímto názorem by bylo možno souhlasit, kdyby ustanovení § 54 odst. 1 služebního zákona znělo tak, že: příslušníkovi lze nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Takto však uvedené ustanovení nezní, neboť předpokládá, že k nařízení výkonu služby přesčas lze přistoupit pouze v důležitém zájmu služby. Tento důležitý zájem služby nelze pak shledat v tom, když je dlouhodobý až trvalý nedostatek osob nahrazován zvýšenými nároky na stávající příslušníky nařizováním služeb přesčas s odkazem na důležitý zájem služby ... lze si představit vznik neočekávané situace způsobené např. momentální indispozicí či absencí některého z příslušníků např. ze zdravotních či jiných důvodů, jež by byla oprávněně subsumovatelná pod § 54 resp. § 201 služebního zákona“.

Dle krajského soudu jsou uvedené závěry Nejvyššího správního soudu plně aplikovatelné i v nyní projednávané věci.

Služba přesčas je v ustanovení § 54 odst. 3 zákona o služebním poměru upravena jako služba vykonávaná nad základní dobu služby v týdnu mimo rámec směn. Podle odstavce prvního tohoto ustanovení ji lze nařídit pouze v důležitém zájmu služby a nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Nad tento rozsah lze nařídit službu

přesčas jen za podmínek stanovených v odstavci druhém téhož ustanovení, tj. při vyhlášení krizového stavu nebo ve výjimečných případech ve veřejném zájmu, a to po dobu krizového stavu nebo po nezbytnou dobu ve veřejném zájmu. Služební příjem je příslušníkovi stanoven právě s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce (§ 112 odst. 2 zákona o služebním poměru). Co je důležitý zájem služby upravuje služební zákon v ustanovení § 201 odst. 1 jako zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.

Z uvedeného vyplývá, že zákon stanoví podmínky, za kterých lze příslušníkovi nařídit výkon služby přesčas. V takovém případě se rozsah 150 přesčasových hodin v kalendářním roce považuje za zohledněný ve služebním příjmu za výkon služby a příslušník za řádně odpracované hodiny v rámci výkonu služby přesčas v uvedeném rozsahu další služební příjem nedostane. Návazně na to pak i dle ustanovení § 125 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na náhradní volno, popř. poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku až za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce.

Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku zdůraznil, že předpoklad výjimečnosti předmětné služby přesčas vyplývá především ze skutečnosti, že zákonodárce její přípustnost podmínil existencí určitých zákonných podmínek, bez jejichž identifikace výkon služby přesčas nařídit nelze. Jednou z těchto podmínek je podmínka důležitosti zájmu služby, jejíž výklad a aplikace jsou mezi účastníky zejména sporné.

Pojem „důležitý zájem služby“ definuje poměrně široce ustanovení § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru, které za něj považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru. Žalovaný se touto otázkou zabýval v rozhodnutí ze dne 12. 12. 2011, čj. KRP-43991-3/ČJ-2011-0500OP, které předcházelo nyní napadenému rozhodnutí a na které v něm, jako na pravomocné rozhodnutí, ze kterého vycházel při stanovení průměrného služebního příjmu za rozhodné období pro výpočet odchodného, odkázal. Ve zmíněném rozhodnutí a následně i ve vyjádření k žalobě uvedl, že Policie ČR slouží veřejnosti a jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti a plnit další úkoly na úseku vnitřního pořádku. Bezpečnostní sbor je povinen zajistit plnění úkolů podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, včas a kvalitně a dle žalovaného je proto postup, kdy jsou odstraňovány překážky bránící plnění těchto úkolů, postupem v důležitém zájmu služby, a není proto rozhodné, o jaké překážky se jedná a jak dlouhé mají trvání, neboť podstatné je splnění právě těchto úkolů. S takovým výkladem žalovaného se však s ohledem na shora uvedené ztotožnit nelze. Dle takového výkladu by totiž bylo možno předmětnou práci přesčas nařídit prakticky vždy, kdy jde o plnění úkolů Policie ČR, resp. kdy jsou odstraňovány jakékoliv překážky v jejich řádném a včasném plnění. Tedy i v případě, jak bylo aplikováno žalovaným v posuzované věci, kdy je na určitém pracovišti dlouhodobý podstat počet příslušníků oproti počtu plánovanému a služebnímu funkcionáři je známo, že se stávajícím počtem příslušníků nebude možné zajistit výkon služby. Ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru však předpokládá, že k nařízení

výkonu služby přesčas lze přistoupit pouze v důležitém zájmu služby. Z toho je zřejmé, že zákonodárce nepředpokládal využívání služby přesčas v rozsahu 150 hodin u každého příslušníka automaticky, ale jako výjimečné (sporadické) opatření. Za výkon služby v důležitém zájmu služby proto nemůže být paušálně označena každá činnost (plnění úkolů) policejního sboru jako taková, ale musí jít o mimořádné (výjimečné) opatření. Důležitý zájem služby je proto nutno dovozovat v každém jednotlivém případě. Tento důležitý zájem služby přitom nelze shledat v takovém postupu, jak poukázal i Nejvyšší správní soud, kdy je dlouhodobý až trvalý nedostatek osob nahrazován zvýšenými nároky na stávající příslušníky nařizováním služeb přesčas s odkazem na důležitý zájem služby.

Jak je již výše uvedeno, rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2011, čj. KRP-43991-3/ČJ-2011-0500OP, které se zabývalo otázkou stanovení služebního příjmu z pohledu aplikace ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru a které vzal žalovaný za podklad pro žalobou napadené rozhodnutí, bylo rovněž napadeno žalobou u zdejšího krajského soudu. Ten je svým rozsudkem ze dne 22. února 2013, čj. 30 Ad 3/2012-33, zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný totiž pro nařízení služby přesčas v důležitém zájmu služby považoval za podstatné pouze již samotné zajištění plnění úkolů policejního sboru, a to bez rozlišení, o jaké překážky se jedná a jak dlouhé mají trvání. Takové odůvodnění však nemohlo obstát, neboť není zřejmé, z jakých konkrétních důvodů byla práce přesčas v předmetném období žalobci nařizována. Nelze tak posoudit, zda byl postup služebního funkcionáře při nařízení služby přesčas v souladu s ustanovením § 54 odst. 1 (příp. odst. 2) zákona o služebním poměru a zda jsou tedy nároky žalobce oprávněné, příp. v jakém rozsahu. Pro výpočet výše odchodného tak chybí řádný podklad v podobě vyřešení otázky správného výpočtu služebního příjmu za rozhodné období, ze kterého je odchodné vypočítáváno.

Pokud žalovaný poukazoval na ustanovení § 171 písm. h) zákona o služebním poměru, podle kterého se na nařizování služby přesčas nevztahuje řízení ve věcech služebního poměru, takže vedoucí příslušník není ve smyslu uvedeného ustanovení povinen odůvodňovat nařizování výkonu služby přesčas, lze s ním obecně souhlasit. Pokud jsou však uplatňovány nároky vyplývající z nesprávné aplikace § 54 odst. 1 služebního zákona, jako v nyní posuzovaném případě, je nezbytné, aby byl žalovaný schopen zcela zřetelně odůvodnit a současně jednoznačně prokázat, že služba přesčas není využívána k jiným účelům a za jiných podmínek, než které připouští platná právní úprava.

Další žalobní námitky byly totožné s námitkami, které žalobce vznesl již i v žalobě ve věci projednávané pod sp. zn. 30 Ad 3/2012 týkajícími se požadavku na přepočtení a doplacení služebního příjmu za období let 2009 až 2011 z důvodu nesprávné aplikace ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Nutno konstatovat, že některé z nich, pokud by byly úspěšné, by mohly mít ve svém důsledku vliv i na výpočet odchodného. K námitce týkající se doplacení služebního příjmu za řádnou dovolenou za uvedené období z důvodu snížení čtvrtletních hodinových průměrů, ke kterému mělo dojít následkem průběžného nevykazování řádně odsloužených hodin v jednotlivých měsících, a následného vyplacení nižší

náhrady za dobu čerpání dovolené, nutno podotknout, že úzce souvisí a navazuje na otázku samotného nařizování služby přesčas, kterou bude žalovaný poté, co bylo zrušeno jeho rozhodnutí zabývající se otázkou stanovení služebního příjmu, znovu řádně posuzovat.

K čerpání přestávek ve službě v roce 2010 na pracovišti žalobce a jejímu plánování, které bylo dle žalobce v rozporu se zákonem, je nutno připomenout, že dle ustanovení § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru se přestávka ve službě na jídlo a odpočinek nezapočítává do doby služby. Je tedy zřejmé, že se žalobce nemůže domáhat doplacení služebního příjmu za dobu jejich čerpání. Jestliže měl zato, že plánování přestávek na jídlo a odpočinek, resp. způsob zajištění přiměřené doby pro jídlo a odpočinek, byl stanoven služebním funkcionářem v rozporu se zákonem, měl se bránit již proti samotnému nařízenému režimu čerpání přestávek.

Žalobcem obecně namítané porušení rovnosti mezi příslušníky bezpečnostního sboru z důvodu, že služba nad rámec základní doby služby v týdnu byla nařízena jen několika policistům včetně žalobce, krajský soud z podkladů založených ve správním spise nezjistil. Z přehledu hodin služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce 2009, 2010 a 2011 předloženého žalovaným vyplývá, že u ostatních policistů na operačním odboru – pracovišti v Rychnově nad Kněžnou nejsou vykazovány výrazně odlišné hodiny služby přesčas oproti žalobci.

S ohledem na shora uvedené krajský soud musel pro vady řízení napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán shora vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem za 2 úkony po 2.100,- Kč včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) Krajský soud uložil takto vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť jde o advokáta.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.). Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 22. února 2013

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu